

DE VERLEIDING

VERLIEFD • VERSLAAFD • VERRADEN

Stine Jensen

kluitman

Nur 284/W101901

Bisac YAF062000 / YAF058000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIX Tekst: Stine Jensen

Vormgever omslag: Sanneke Prins, Sproud Amsterdam

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

stinejensen.nl

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Hoofdstuk 1

‘Leg je telefoon weg, Noor. Nu.’

L Mijn moeder is net twee minuten binnen. Ze klinkt geïrriteerd.

‘Nog één dingetje afkijken, oké?’

‘Nee. Jij gaat nu van dat ding af.’ Ze gromt.

Ik negeer haar en scroll verder door wat berichten. ‘Wat eten we?’

‘Pak maar wat uit de koelkast. Dan kom je ook eens met je luie kont van die bank af.’

Ik lig op de rode bank in de huiskamer. Na school plof ik daar altijd op neer en zit ik op mijn telefoon filmpjes te kijken of te appen totdat mijn moeder thuiskomt van haar werk. De bank staat vlak bij het raam. Het is er minder donker dan op mijn kamer, waar het een ben-de is. We wonen op tweehoog, in een kleine flat in een buitenwijk van Amsterdam. Best krap, met z'n tweeën. Zeker als mijn moeder boos op me is. En dat is ze vaak. We maken de laatste tijd elke dag ruzie.

‘Noor, ik meen het.’

Er zijn nu twee opties. Of ze ontploft en gaat proberen mijn telefoon

af te pakken. Of ze geeft de strijd op en negeert me de rest van de avond.

‘Goed, je zoekt het maar uit met je telefoon. Ik ga vanavond op stap.’

Het tweede dus. Sinds kort heeft ze besloten dat ik best de hele avond alleen thuis kan blijven, want ik zit ‘toch op de bank en aan mijn telefoon vastgelopen’ dus als er iets is, dan weet ze me wel te vinden.

‘Waar ga je heen?’

‘Uit.’ Mijn moeder is met online daten begonnen. Ze vindt dat ze toe is aan een nieuwe man in haar leven.

De nieuwe man, dat lijkt me een goede boektitel. Met een heel mysterieus omslag: een man met een regenjas en zo’n hoed die hij half voor zijn gezicht houdt. Ik google *De nieuwe man* op mijn telefoon. Dat boek bestaat al. Het gaat over een oude man op een scheepswerf. Klinkt saai. Er staat ook helemaal geen spannende man op het omslag maar een scheepswrak.

‘Ik verwacht dat jij je huiswerk doet en op tijd naar bed gaat,’ zegt mijn moeder nors.

De laatste tijd is haar boosheid erger. Vorige week smet ze mijn telefoon door de kamer en riep ze dat ik niet moest denken dat het hier een hotel was.

‘Nee,’ riep ik toen boos terug. ‘In een hotel wordt je bed tenminste opgemaakt en krijg je lekker eten.’

Ik zag hoe mijn moeder haar buik met een hand vastgreep en naar adem hapte. Dat met die buik, dat heeft ze op mindfulness geleerd. Zodat ze niet ontploft. Blijven ademen, naar je buik.

'Je kunt natuurlijk ook naar buiten, of een echt boek lezen.' Ze klinkt cynisch, alsof ik tot beide dingen niet in staat zou zijn.

Dan beent ze weg. Ze smijt de deur achter zich dicht.

Lekker rustig zo. Ik klik op een filmpje over sneakers. Je kunt ze zelf ontwerpen en een of ander hip meisje laat zien hoe het moet. Paars-geel, groen-blauw, blokjes, letters. Ik stuur een link naar mijn twee beste vriendinnen, Ayla en Isa. Ik heb op school ook een paar vriendinnen, maar met hen is het niet hetzelfde. Jammer genoeg zie ik Ayla en Isa alleen in het weekend sinds we niet meer bij elkaar op school zitten. En nu op de middelbare school moeten we doordeweeks ineens elke dag huiswerk maken, en zijn we veel te moe om af te spreken. Dat huiswerk maken lukt me de laatste tijd niet goed, trouwens. Ik heb er helemaal geen zin in en als ik eenmaal op de bank ben neergeploft, komt er helemaal niks meer van terecht. Isa appt een filmpje terug met mensen die op hun nieuw, zelfontworpen sneakers dansen en meteen een drankje aanprijzen.

Ik wil ook iets drinken. En wat eten. Iets lekkers. Chocolate chip cookies. Of chips. Nee wacht, een diepvriespizza. Dat is allemaal niet goed voor de lijn. Maar ik ben geen influencer die daarop moet letten. Ik zal het waarschijnlijk niet gauw worden ook, want ik heb niet genoeg volgers. Als @normaalmeisje plaats ik wel foto's van mezelf, maar niet de standaard mooie plaatjes die je bij iedereen ziet. Ik sta meestal in een rare houding. #Instababe zet ik er dan bij, met een knipoog. Of ik fotografeer mezelf, liggend op de bank, onder een hele dikke deken. #diepvriesmeisje.

Als @normaalmeisje heb ik 214 volgers. Niet veel, maar wat wil je als je geen echte babe bent. Als ik mezelf bekijk in de spiegel, dan zie

ik heus wel dat ik niet lelijk ben. Maar ik ben ook niet supermooi of heel bijzonder. Ik heb halflang donkerblond haar en bruine ogen. Het liefst heb ik elke dag mijn zwarte spijkerbroek aan met mijn lekkere gele slobbertrui. Ik draag alleen mascara en nooit lippenstift.

Over een paar jaar is alles anders. Dan ben ik niet gewoontjes meer en vindt iedereen me knap, leuk en slim. Dan doe ik paarse oogschaduw op en lak ik mijn nagels rood, draag ik zwierende rokken en zwoele topjes. Op Ibiza is dat heel gewoon. Zeker als je woont in een groot huis met een zwembad. Tegen de tijd dat ik daar woon, ga ik elke dag zwemmen. Als ik uitgezwommen ben, droog ik op in een luie ligstoel in de geurige bloementuin vol klapprozen en kamperfoelie. En iedere avond, vlak voor zonsondergang, maak ik een wandeling langs de promenade met de wuivende palmen waar allerlei mensen nog een praatje met me willen maken. Vrienden zullen me smeken of ze langs mogen komen. Ik zal met wachtlijsten moeten werken en selectief moeten zijn, want als bestsellerschrijfster heb ik voldoende *me-time* nodig om mijn productie op peil te houden.

Ik droom ervan om schrijfster te worden en bedenk de hele dag door titels van boeken die ik op een dag zou kunnen schrijven. *Klapprozen en kamperfoelie. Zwierende zomerjurken. Ibizadagen.* En ga zo maar door.

Dat ik er zo gewoontjes uitzie heeft trouwens ook zijn voordelen. Mij wordt nooit iets gevraagd. Wie opvalt, wordt vaker aangesproken. Dat heb ik gezien bij de knappe jongens en meisjes uit mijn klas. Ik moet daar niet aan denken. Dan moet je altijd overal een antwoord op hebben. Vroeg of laat zal ik dan ook meer over mezelf moeten vertellen. Maar ik weet precies hoe mensen reageren als ze horen dat ik

geen vader meer heb en dat ik alleen met mijn moeder in een flat-je woon. Ze krijgen dan zo'n wat-ontzétend-zielig-voor-je-blik in hun ogen. Zo'n arme-jij-en-als-ik-iets-voor-je-kan-doen-moet-je-het-maar-zeggen-hoor-blik. Ik háát dat. Ik háát medelijden. Medelijden is nep. Medelijden is het lekkere gevoel dat je minder zielig bent dan een ander.

Als ik bij mijn moeder klaag over mijn gemiddelde uiterlijk en dat ik geen woeste krullen, helblauwe ogen of lange benen heb – want in zekere zin is het natuurlijk allemaal haar schuld dat ik er zo uitzie – dan zegt ze dat het niet om de buitenkant gaat, maar om de inhoud. Niet om de verpakking, maar om wat erin zit. Niet om de kniekers, maar om het spel.

Ze kijkt altijd op een gekke manier als ze een uitdrukking gebruikt. Dan trekt ze een wenkbrauw omhoog en glimlacht ze met haar mondhoeken omlaag, zo van: wat een grappig cliché, hè? En dan legt ze uit dat clichés niet voor niets clichés zijn.

‘Clichés zijn gestolde waarheid.’

Dat klinkt heel filosofisch. Ik weet intussen wel beter. Clichés zijn vette onzin, vooral als ze gebruikt worden om je op te beuren.

Het gaat niet om het omslag maar om de inhoud. *Yeah right*. Het omslag telt het meest. Ik heb in mijn leven al veel omslagen van boeken gezien. Mijn moeder werkt op een uitgeverij en daarom staan er heel veel boeken in ons huis. Vroeger trok ik ze uit de kast, terwijl mama zat te lezen. Ze is echt heel ouderwets. Ze leest nooit op haar telefoon of op een e-reader, maar altijd in echte boeken, want die ‘ruiken zo lekker naar papier’.

Op een dag zag ik een boek met op het omslag een blond schattig

meisje. Ze had een beetje een scheve glimlach, en heel blauwe ogen. Ik wilde meteen weten wie zij was en waarom ze op een boek stond.

‘Ze is ontvoerd,’ vertelde mijn moeder. Ze vertelde over een man en een vrouw die dachten dat ze op de leukste vakantie van hun leven gingen naar Portugal, maar die zonder dochter terugkeerden. En nog steeds niet wisten waar hun dochter was. De ouders hebben nu hun hele leven gewijd aan het terugvinden van hun dochter. Ik heb ze gegoogled en je ziet de ouders overal innig gearmd met betraande gezichten. Sommige mensen zeggen dat als dat meisje er niet zo ontzettend schattig uit had gezien, niet de hele wereld naar haar was gaan zoeken. Niemand weet waar ze is en of ze nog in leven is. Ik kan daar lang over blijven nadenken, over zo’n mysterie. Ik denk dat ik daarom schrijfster wil worden: ik wil raadsels onderzoeken. Maar alleen als het omslag leuk genoeg is, slaan mensen het boek open.

De laatste tijd leest mama bijna nooit meer. Sinds papa er niet meer is, kan ze zich niet goed meer concentreren. En nu ze tindert, zit ze ook wat vaker op haar telefoon en vergeet ze soms dingen.

Ik heb daar ook last van. Nu ook weer. Heb ik net mijn diepvriespizza in de oven gezet en kijk ik intussen wat filmpjes op mijn telefoon, ruik ik ineens een brandlucht... Dat levert dan wel weer een grappige foto op van een verbrande pizza en een beteuterd gezicht, maar straks ook een boze moeder omdat de oven stinkt. Bovendien heb ik nog steeds honger.

Inmiddels is het half elf ’s avonds en is mama nog steeds niet thuis. In plaats van de pizza heb ik een heel pak chocolate chip cookies gegeten. Buiten is het al donker. Ik app mijn vriendinnen nog een keer, maar ze reageren niet meer. Ze slapen al en dat zou ik ook moeten

doen, maar ik ga nog even door. Kijken wat de populaire meisjes uit mijn klas gepost hebben, wat influencers vandaag hebben gedaan, tussendoor een spelletje *Minecraft*. Net zolang totdat mijn moeder thuiskomt, en mij – héél boos – naar bed stuurt, omdat ik nog wakker ben en weer mijn huiswerk niet heb gemaakt.

Hoofdstuk 2

Mijn vader is drie jaar geleden doodgegaan aan kanker. Mama was daar erg verdrietig over. Ik ook. Kanker is het ergste wat een mens kan overkomen. Als je te horen krijgt dat je vader kanker heeft, is het alsof het licht in één klap dooft en je in een donkere kamer belandt. Je wilt het licht wel weer aandoen, maar je kunt de lichtschakelaar niet vinden. Je moet alsmaar huilen.

Kutkanker. Zo heet het boek dat ik er ooit over ga schrijven. Ik weet alleen nog niet wat ik erin ga zetten.

Op de ochtend van de begrafenis heb ik me wel twintig keer verkleed. Niks voelde goed. Een zwarte broek niet, een spijkerbroek ook niet, een jurk niet, mijn sneakers niet, nette schoenen ook niet. Ík voelde niet goed. Ik ben nog nooit in mijn leven zo verdrietig geweest als die dag.

Ayla en Isa waren erbij. Ze waren lief, legden steeds een arm om mijn schouder. Hoe fijn dat ook was, ze snapten niet echt hoe ik me voelde. Toen de zwarte auto kwam, was het net alsof ik in een film speelde, en dat het allemaal niet echt was. Tijdens de toespraken